

ΜΟΛΙΕΡΟΥ ΚΩΜΩΔΙΑΙ,

Η ΖΗΛΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗ

ΚΑΙ

Ο ΨΗΤΑΜΕΝΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

(ΟΛΟΣ ΝΤΕΚΑ ΑΡΙΘ. 199.)

—
1859.

ΜΟΛΙΕΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Ο ΕΠΙΜΕΛΕΤΗΣ

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει την κάτωθι υπογραφήν:

978

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΤΗΣ

ΕΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΝ Ε. ΑΠΕΛΕΥΘΕΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΕΠΙΜΕΛΕΤΗΣ

Η ΖΗΛΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗ.

ΚΩΜΩΔΙΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ (LE BARBOUILLE), σύζυγος τῆς Ἀγγελικῆς.
Ο ΔΟΚΤΩΡ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Γεωργαντά.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ἐραστὴς τῆς Ἀγγελικῆς.

ΚΑΤΙΝΑ (CATHAU), ὑπηρέτρια τῆς Ἀγγελικῆς.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ (GORGIBUS), πατὴρ τῆς Ἀγγελικῆς.

ΤΡΥΠΑΝΗΣ (VILLEBREQUIN).

ΛΕΙΒΑΔΙΩΤΗΣ (LA VALLÉE).

ΣΚΗΝΗ Α΄. — Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ μόνος.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶμαι ὁ δυστυχέστερος ὅλων τῶν ἀνθρώπων! Ἔχω μίαν γυναῖκα ποῦ με σκάζει. Ἄντι διὰ νὰ μοῦ δίδῃ ἀνακούφισιν, καὶ νὰ κάμῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου, με κάμνει νὰ παραδίδωμι χίλιαι φορὰς τὴν ἡμέραν, καὶ ἀντι διὰ νὰ στέκεται εἰς τὸ σπῆτι, τῆς ἀρέσει ὁ περίπατος, τὰ καλὰ φαγητὰ, καὶ δὲν ἤξεύρω ποίους ἀνθρώπους πηγαίνει καὶ συναναστρέφεται. Ἄ! .. κακόμαϊρε Μουντζούρη, τί δυστυχισμένος ποῦ εἶσαι! Πρέπει ὅμως νὰ τὴν τιμωρήσω. Νὰ τὴν ἐσκότωνες... ὁ στοχασμὸς δὲν ἀξίζει τίποτε, διότι θὰ σ' ἐκρέμαγαν. Νὰ τὴν ἐβαινες εἰς τὴν φυλακὴν... ἢ θρώμα θὰ ἐβγαίνε με τὸ ἀντικλεῖδι τῆς. Τί διάβολο λοιπὸν νὰ κάμῃς; Ἀλλὰ νὰ ὁ ἐξοχότατος ποῦ ἀπερνάει ἀπ' ἐδῶ, πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω μίαν καλὴν συμβουλὴν τί πρέπει νὰ κάμω.

ΣΚΗΝΗ Β΄. — Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΙ Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ἐρχόμενον νὰ σᾶς εὔρα, διὰ νὰ σᾶς κάμω μίαν παρακάλεσιν διὰ μίαν ὑπόθεσίν μου σημαντικὴν.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ ἀπαιδευτος, πολὺ ἀγροῖκος, πολὺ ἀνάγωγος, φίλε μου, ἐπειδὴ ἔρχεσαι πρὸς ἐμὲ χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃς τὸν πῖλόν σου, χωρὶς νὰ τηρήσῃς ἡγιασμένον. Ἄλλοτε

τέμπορις ἐτ περσόναί ¹. Πῶς! ν' ἀρχίσῃς μὲ ἓνα λόγον ἀπεπτον, ἀντὶ νὰ εἴπῃς Σάλλβε, βέλ σάλλβουσις, ντόκτορ ντοκτόρουμ ἐρουντιτίσιμ ². Αἶ! διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνεις φίλε μου;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, συμπάθειον. Εἶχα τὸν νοῦν μου ἀλλοῦ καὶ δὲν ἤξευρα τί ἔκαμνα, ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι εἶσθε εὐγενὴς ἄνθρωπος.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ἡξέυρεις πόθεν παράγεται τὸ εὐγενὴς ἄνθρωπος.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ἄς κατάρχεται ἀπὸ τὴν Σαλονίκην ἢ τὸ Μαροῦσι ὀλίγον μὲ μέλει ³.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Μάθε ὅτι τὸ εὐγενὴς ἄνθρωπος παράγεται ἀπὸ τὸ εὖ, τὸ καλῶς καὶ τὸ γένος, εὐγενὴς, ὅστις εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος ⁴. Ἀλλὰ πάλιν διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνεις.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Σὰς ἐκλαμβάνω ὡς δόκτορα. Λοιπὸν, ἔλα ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον διὰ τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν θέλω νὰ σὰς προβάλω. Πρέπει νὰ ἠξέυρετε . . .

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ἡξέυρε προηγουμένως ὅτι δὲν εἶμαι μόνον ἀπαξ δόκτωρ, ἀλλ' ἀπαξ, δις, τρίς, τετράκις, πεντάκις, ἐξάκις, ἐπτάκις, ὀκτάκις, ἐννεάκις, δεκάκις δόκτωρ. 1^{ον}. Ἐπειδὴ ἡ ἐνότης εἶναι ἡ ἑάσις, ἡ κρηπίς καὶ ὁ πρῶτος ὄλων τῶν ἀριθμῶν, διὰ τοῦτο ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος ὄλων τῶν δοκτόρων, ὁ διδάσκαλος τῶν διδασκάλων. 2^{ον}. Ἐπειδὴ εἶναι δύο δυνάμεις ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἐντελεῆ γνῶσιν ὄλων τῶν ὄντων, ἡ αἴσθησις καὶ ἡ νόησις, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ὄλος αἴσθησις καὶ ὄλος νόησις εἶμαι δις δόκτωρ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Σύμφωνας. Ἡγουν . . .

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — 3^{ον}. Διότι ὁ ἀριθμὸς τρία εἶναι ὁ τῆς τελειότητος κατ' Ἀριστοτέλην, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι τέλειος, καὶ ὅλα τὰ προϊόντα μου εἶναι ὡσαύτως τέλεια, εἶμαι τρίς δόκτωρ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Λοιπὸν, Κύριε Δόκτωρ . . .

¹ Τὸν λόγον τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ προσώπου.

² Χαίρει, ἢ χαίρουσι, διδάκτωρ διδασκτόρων πολυμαθέστατε.

³ Τὸ κείμενον φέρει De Villejuif ou d'Aubervilliers, ἡ πρώτη εἶναι πόλις τῆς Γαλλίας τὸ δεύτερον χωρίον πλησίον τῶν Παρισίων.

⁴ Τὸ κείμενον φέρει, Galant vient d'élegant etc.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — 4^{ον}. Ἐπειδὴ ἡ φιλοσοφία ἔχει τέσσαρα μέρη, τὴν λογικὴν, τὴν ἠθικὴν, τὴν φυσικὴν καὶ τὴν μεταφυσικὴν, καὶ ἐπειδὴ εἶμι κάτοχος καὶ τῶν τεσσάρων καὶ ἐπειδὴ, εἶμι ἐντελέστατα ἐπιδεδομένος εἰς ταυτάσι, εἶμι τετράκις δόκτωρ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Τί διάβολο, δὲν ἀμφιβάλλω. Ἀκούσατέ με λοιπόν.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — 5^{ον}. Ἐπειδὴ ὑπάρχουσι πέντε καθολικά, τὸ γένος, τὸ εἶδος, ἡ διαφορὰ, τὸ ἴδιον καὶ τὸ συμβεβηκός, ἄνευ τῆς γνώσεως τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμῃ τις ὀρθὸν συλλογισμόν, καὶ ἐπειδὴ κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ μετ' ἐπιτυχίας καὶ γνωρίζω τὴν ὠφέλειαν, εἶμι πεντάκις δόκτωρ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Πρέπει νὰ ἔχω πολλὴν ὑπομονήν.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — 6^{ον}. Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς ἕξ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐργασίας, καὶ ἐπειδὴ ἐργάζομαι ἀπαύστως πρὸς δόξαν μου εἶμι ἐξάκις δόκτωρ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — ὦ! μίλα ὅσον θέλῃς.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — 7^{ον}. Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς εὐδαιμονίας καὶ ἐπειδὴ εἶμι κάτοχος ὄλων ἕσα δύνανται νὰ καταστήσωσι τινὰ εὐτυχῆ, καὶ εἶμι τῶ ὄντι εὐτυχὴς διὰ τῶν πλεονεκτημάτων μου, φρονῶ ἑμαυτὸν ὑπόχρεον νὰ εἶπω ὦ τέρ κβατέρκαβε μπεάτομ! ¹. 8^{ον}. Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς ὀκτῶ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς δικαιοσύνης ἕνεκεν τῆς ἰσότητος ἣτις ἐγκεῖται εἰς αὐτὸν, καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φρόνησις, δι' ὧν μετρῶ καὶ σταθμίζω ἀπαξιαπίας τὰς πράξεις μου, με καθιστῶσιν ὀκτάκις δόκτωρα. 9^{ον}. Ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἑννέα Μοῦσαι, καὶ ἀγαπῶμαι ἐξίσου παρ' αὐτῶν. 10^{ον}. Ἐπειδὴ δὲν δύναται τις νὰ υπερβῆ τὸν ἀριθμὸν δέκα, χωρὶς νὰ κάμῃ ἐπανάληψιν τῶν ἄλλων ἀριθμῶν, καὶ εἶναι ὁ καθολικὸς ἀριθμὸς διὰ τοῦτο με εὗρηκαν, εὗρηκαν τὸν καθολικὸν δόκτωρα. Οὕτω βλέπεις διὰ λόγων εὐσχημῶν, ἀληθῶν, ἀποδεικτικῶν καὶ πειστικῶν ὅτι εἶμι ἅπαξ, δὶς, τρίς, τετράκις, πεντάκις, ἐξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, ἐννεάκις, δεκάκις δόκτωρ.

¹ ὦ! τρίς καὶ τετράκις εὐδαιμόνος.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Τί ἀνάθεμα εἶναι αὐτό· ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὐρῶ ἓνα σοφὸν ἄνθρωπον νὰ μοῦ δώσῃ μίαν συμβουλὴν καὶ εὐρίσκω ἓνα Μαλτέζον ¹ ὅστις, ἀντὶ νὰ μοῦ ὀμιλήσῃ, κάθεται καὶ παίζει τὴν μωρῶσαν, ἓνα, δύο, τρία, τέσσαρα· ᾶ! ᾶ! ᾶ! Ἄλλὰ δὲν εἶν' αὐτό. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσετε καὶ γνωρίσετε ὅτι δὲν εἶμαι ἄνθρωπος νὰ χάσετε τοὺς κόπους σας, καὶ ἐὰν μὲ εὐχαριστήσετε εἰς αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητῶ ἀπὸ λόγου σας, θὰ σᾶς δώσω ὅτι θελήσετε χρήματα ἐὰν θέλετε.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Αἶ! χρήματα;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ναί, χρήματα καὶ ὅτι ἄλλο μοῦ ζητήσετε.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ἀρασύρων τὸ φόρεμά του ἐκ τῶν ὀπισθίων του.
— Μὲ ἐκλαμβάνεις λοιπὸν ὡς ἄνθρωπον ὅστις διὰ τὰ χρήματα κάμνει τὰ πάντα, ὡς ἄνθρωπον ἰδιοτελεῖ, ὡς ψυχὴν μισθωτὴν; Μάθε, φίλε μου, ὅτι καὶ ἐν μὲ δώσης βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ, καὶ τὸ βαλάντιον τοῦτο ἦτο εἰς θήκην πλουσίαν, ἡ θήκη αὕτη εἰς πολῦτιμον κιβώτιον, τὸ κιβώτιον τοῦτο εἰς θαυμασίαν κόφινον, ἡ κόφινος αὕτη εἰς δωμάτιον περιεργον, τὸ δωμάτιον τοῦτο εἰς θάλαμον μεγαλοπρεπεῖ, ὁ θάλαμος οὗτος εἰς οἶκημα εὐάρεστον, τὸ οἶκημα τοῦτο εἰς πύργον πομπώδη, ὁ πύργος οὗτος εἰς ἀκρόπολιν ἀπαράμιλλον, ἡ ἀκρόπολις αὕτη εἰς πόλιν ἔνδοξον, ἡ πόλις αὕτη εἰς νῆσον εὐφορον, ἡ νῆσος αὕτη εἰς ἐπαρχίαν πλουσίαν, ἡ ἐπαρχία αὕτη εἰς μοναρχίαν ἀθηρᾶν, ἡ μοναρχία αὕτη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ ἀθηρὰ ἐκείνη μοναρχία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτον ἡ πλουσία ἐκείνη ἐπαρχία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτον ἡ εὐφορος ἐκείνη νῆσος, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτον ἡ ἔνδοξος ἐκείνη πόλις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτον ἡ ἀπαράμιλλος ἐκείνη ἀκρόπολις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτον ὁ πομπώδης ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ εὐάρεστον ἐκεῖνο οἶκημα, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ περιεργον ἐκεῖνο δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ θαυμασία ἐκείνη κόφινος εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο τὸ πολῦτιμον ἐκεῖνο κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ πλουσία ἐκείνη θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν

¹ Τὸ κείμενον φέρει: ramoneur de cheminées καθαριστὴν τῶν καπνοδόχων.

θὰ ἦτο κλεισμένον τὸ βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ, ὅτι θὰ ἐφρόν-
τιζα τόσον ὀλίγον περὶ τῶν χρημάτων σου καὶ περὶ σοῦ, ὅσον
καὶ περὶ αὐτῶν. (ἀπέρχεται.)

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπατήθηκα· ἐξ αἰτίας ὅ-
που εἶναι ἐνδυμένος σὰν ἰατρός, ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ ὁμιλήσω
διὰ χρήματα. Ἄλλὰ σὰν δὲν θέλει διόλου, τὸ εὐκολώτερον πράγ-
μα εἶναι νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Ἄς τρέξω κατόπιν του (ἐξέρχεται.).

ΣΚΗΝΗ Γ'. — ΑΓΓΕΛΙΚΗ, ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ΚΑΤΙΝΑ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Κύριε, σὰς βεβαιῶ ὅτι θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ,
νὰ ἔρχεσθε ἐνίοτε νὰ μοῦ κάμνετε συντροφιά· ὁ σύζυγός μου εἶ-
ναι τόσον κακοκαμιωμένος, τόσον παράλυτος, μέθυσος, ὥστε εἶ-
ναι θάσάνός μου νὰ μένω μαζὴ του· καὶ σὰς ἀφίνω νὰ στοχα-
σθῆτε ὁποῖαν εὐχαρίστησιν ἠμπορεῖ νὰ ἔχη κανεὶς ἀπὸ ἓνα τοι-
οῦτον ἀγροῖκον.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Δεσποσύνη, μοῦ κάμνετε μεγάλην τιμὴν νὰ θέ-
λετε νὰ μὲ ὑποφέρετε. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ συντελέσω τὸ κατὰ
δύναμιν πρὸς διασκέδασίν σας, καὶ ἐπειδὴ μοῦ δεικνύετε ὅτι
ἡ συναναστροφή μου δὲν σὰς εἶναι ποσῶς δυσάρεστος, θέλω σὰς
κάμει γνωστὴν διὰ τῆς προθυμίας μου πόσῃ ἔχω χαρὰν διὰ
τὴν ἀγγελίαν ταύτην, τὴν ὁποῖαν μοὶ δίδετε.

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἄ! ἀλλάξτε ὁμιλίαν. Νὰ ἔρχεται ὁ ζημιαρόγατος.

ΣΚΗΝΗ Δ'. — Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ, ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ΑΓ-
ΓΕΛΙΚΗ, ΚΑΤΙΝΑ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Δεσποσύνη εἶμαι εἰς ἀπελπισίαν διότι σὰς φέρω
τόσον κακὰς εἰδήσεις· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη, θὰ τὰς ἐμνηθάνατε
ἀπὸ κανένα ἄλλον, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός σας εἶναι πολὺ ἀσθενής.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Κύριε, φθάνει ἕως αὐτοῦ. Εἶμαι δούλη σας, καὶ
σὰς ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὸν κόπον τὸν ὁποῖον
ἐλάβατε.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, χωρὶς νὰ ὑπάγω εἰς
τὸν συμβολαιογράφον, ἰδοὺ τὸ πιστοποιητικὸν τῆς κερατώσεώς
μου, ἂ! ἂ! Κυρὰ θρῶμα, σὲ εὕρισκω μὲ ἓνα ἄνδρα, ἀφοῦ το-

σάκισ σου τὸ ἐμπόδισα, καὶ θέλετε νὰ μὲ στείλετε ἀπὸ τοὺς Διδύμους εἰς τὸν Διγόκερων.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ λοιπόν! πρέπει νὰ μαλώνῃς δι' αὐτό; Ὁ Κύριος οὗτος μὲ εἰδοποίησεν ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶναι πολὺ ἀσθενής. Τί ἀφορμὴν ἔχεις νὰ μαλώνῃς;

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἄ! ἤλθε, εἰθαύμαζα πολὺ πῶς εἶχάμεν τόσον καιρὸν ἡσυχίαν.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Διαφθείρεσθε, μὰ τὴν πίστιν μου, καὶ αἱ δύω, κυρίαὶ βρωῖμαι. Σὺ Κατίνα, ἐχάλασες τὴν γυναϊκά μου· ἀφ' οὗτου τὴν ὑπηρετεῖς, δὲν ἀξίζει τὸ ἡμισυ ἀφ' οὗ ἤξιζεν.

ΚΑΤΙΝΑ. — Τῆ ἀληθεία ναί! μᾶς διορθώνετε καλά.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄφησέ τον τὸν μεθύστακα, δὲν τὸν βλέπεις ποῦ εἶναι στουπὶ, καὶ δὲν ἤξεύρει τί λέγει.

ΣΚΗΝΗ Ε΄. — ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΤΡΥΠΑΝΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ,
ΚΑΤΙΝΑ, ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Νὰ πάλιν αὐτὸς ὁ κατηραμένος ὁ γαμβρός μου ποῦ μαλώνει τὴν κόρην μου!

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Πρέπει νὰ μάθετε τί τρέχει.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Πῶς λοιπόν! πάντοτε θὰ μαλώνετε! Δὲν θὰ εἰρηνεύσετε εἰς τὸ σπιτικό σας;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ἡ βρωῖμα αὐτὴ νὰ μὲ λέγει μεθύστακα: (Πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν.) Στάσου ἔχω ὄρεξιν νὰ σοῦ δώσω μιὰν πενταρχίαν (quinte major) παρουσία τῶν γονέων σου.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Στὸ παληγάμπελο (au diable l'escarcelle.)! ἂν τὸ ἔκαμνες.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄλλ' αὐτὸς ἀρχίζει πάντοτε νὰ : : :

ΚΑΤΙΝΑ. — Κατηραμένη νὰ ἦναι ἡ ὥρα ποῦ ἐκλεξῆς αὐτὸν τὸν ἐβραῖον! (Grigou ¹.)

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Ἐλα, σωπάτε ἡσυχία.

¹ Ἐπωνύμιον περιφρονητικὸν ἀποδιδόμενον κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Ἑλληνας ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων!... κατὰ παραφθορὰν ἴσως ἐκ τοῦ Graculus, ἐκάκου ἀλλὰ καὶ ἐξέβριζον!...

ΣΚΗΝΗ Γ' — ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΤΡΥΠΑΝΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ,
ΚΑΤΙΝΑ, Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ, Ο ΔΟΚΤΩΡ.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Τί εἶναι αὐτό ; ὅποια ἀταξία ! ὅποια ἔρις ! ὅποια διένεξις ! ὅποιος θόρυβος ! ὅποια ἀναστάτῳσις ! Τί εἶναι, κύριοι ; τί εἶναι, τί εἶναι ; ἐμπρός, ἐμπρός ἄς ἰδῶμεν ἐάν δὲν ὑπάρχη μέσον νὰ σᾶς συνδιαλλάξωμεν· νὰ γείνω ὁ εἰρηνευτής σας, νὰ φέρω τὴν ἔνωσιν ἐντὸς ὑμῶν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ὁ γαμβρός μου καὶ ἡ κόρη μου ἐσυγχύσθησαν μαζῆ.

ΔΟΚΤΩΡ. — Καὶ ὅπως τί ἐστὶ ; ἄφες ἰδῶμεν, εἶπατε πρὸς ὀλίγον τὴν αἰτίαν τῆς διενέξεώς των.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Κύριε . . .

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ἄλλ' ἐν ὀλίγαις λέξεσι.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Χωρὶς ἄλλο, φορέσατε λοιπὸν τὸν πῖλον σας.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Γνωρίζεις πόθεν παράγεται τὸ ὄνομα πῖλος.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ὅγεςκε.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Παράγεται ἀπὸ τὸ φίλος, Φίλος-Πῖλος· ἐπειδὴ μᾶς προφυλάττει ὡς φίλος ἀπὸ τὰς καταβροχὰς καὶ τὰ συνάχια ¹.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν τὸ ἐγνώριζα αὐτό.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Εἶπατε λοιπὸν ταχέως τὴν διένεξιν ταύτην.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἴδου τί συνέβη.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Δὲν πιστεύω ὅτι εἴσθε ἄνθρωπος νὰ μὲ κρατῆτε ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ σᾶς παρακλῶ. Ἔχω μερικὰς ὑποθέσεις κατεπειγούσας, αἱ ὅποιαὶ μὲ προσκαλοῦν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπαναφέρω τὴν εἰρήνην εἰς τὴν οἰκογένειάν σας, εὐχαρίστως στέκομαι μίαν στιγμὴν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Θὰ τὸ κάμω εἰς μίαν στιγμὴν.

ΔΟΚΤΩΡ. — Ἔστὲ λοιπὸν σύντομος.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἴδου γίνεται ἀμέσως.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Πρέπει νὰ ὁμολογήσητε, Κύριε Γεωργαντᾶ ὅτι εἶναι πλεονέκτημα νὰ λέγη τις τὰ πράγματα ἐν ὀλίγαις λέξεσι καὶ ὅτι οἱ ἀδόλεσχοι ἀντὶ ν' ἀκούωνται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γί-

¹ Τὸ κείμενον φέρει bonnet—cela vient de bonum est. bon est, etc.

νονται τόσοσφορτικοί, ὥς δὲν τοὺς ἀκούουν παντάπασι. Βιρτοῦ-
τεμ *πρῆμαμ ἔσσε ποῦτα κομπέστσερε λινγβαμ*¹. Τῷ ὄντι τὸ ὀ-
ραιότερον πλεονέκτημα χραιστοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὸ νὰ ὁμιλῆ ὀλίγον.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Μάθετε λοιπόν, ...

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ὁ Σωκράτης ἐσύσταινεν ἐπιμελῶς τρία πράγ-
ματα εἰς τοὺς μαθητάς του, τὴν συστολὴν εἰς τὰς πράξεις, τὴν
ἐγκράτειαν εἰς τὸ φαγητόν, καὶ τὸ λέγειν τὰ πράγματα ἐν ὀ-
λίγαις λέξεσι. Ἀρχίσατε λοιπόν Κύριε Γεωργαντᾶ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Αὐτὸ θέλω νὰ κάμω.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ἐν ὀλίγαις λέξεσι, μὲ ἀφέλειαν, χωρὶς νὰ τέρ-
πισθε εἰς πολλοὺς λόγους, περιλάβετε εἰς ἓν ἀπόφθεγμα, τα-
χέως, ταχέως Κύριε Γεωργαντᾶ, σπεύσατε, φύγετε τὴν μακρη-
γορίαν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἀρχίσατέ με λοιπόν νὰ ὁμιλήσω.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Κύριε Γεωργαντᾶ, ἀρχίσατε αὐτοῦ. Ὁμιλεῖτε
παραπολύ. Πρέπει ἄλλος τις νὰ μοῦ εἴπη τὴν αἰτίαν τῆς διενέ-
ξεώς των.

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Κύριε Δόκτωρ, μάθετε ὅτι ...

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Εἶσαι ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ἀμοιρος πάσης ἀγα-
θῆς παιδείας, γαῖδαρος καθαρὰ Ἑλληνικά (en bon Français).
Καὶ πῶς! ἀρχίζεις τὴν διήγησιν, χωρὶς νὰ εἴπησ μίαν λέξιν προ-
οιμίου. Πρέπει ἄλλος τις νὰ μοῦ διηγηθῆ τὴν ἀταξίαν. Δεσπο-
σύνη, διηγήθητέ μου ἐν ὀλίγοις τὰ καθέκαστα τῆς ταραχῆς.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Βλέπετε ἐμεῖνον ἐκεῖ τὸν χονδρογαῖδαρο, τὴν
κρασοκκνάτα τὸν ἀνδρα μου;

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Πτυχα, σὰς παρακαλῶ, ὁμιλεῖτε μὲ σέβας
περὶ τοῦ συζύγου σας, ὅταν εὐρίσκεσθε ἔμπροσθεν εἰς τὸν μύ-
στακα ἐὸς δόκτωρ, ὡς ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄ! τῆ ἀληθείᾳ ναι, δόκτωρ! γελῶ μὲ σας καὶ
μὲ τὴν δοκτορίαν σας καὶ γίνομαι δόκτωρ ἅμα θελήσω.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Γίνεσαι δόκτωρ ἅμα θελήσης. Βαβαί! Μοὶ φαί-
νεται ὅτι εἶσαι ἀστεῖος, δόκτωρ. Ἡ φυσιογνωμία σου δεικνύει

¹ Πρῶτον ἀρετὴν νομίζε νὰ κατέχῃ τὴν γλῶσσαν.

ὅτι ἐπιδιώξεις πολὺ τὰς φαντασιοπληξίας σου. Ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ λόγου δὲν ἀγαπᾷς εἰμὴ τὸν σύνδεσμον, ἀπὸ τὰ γένη μόνον τὸ ἀρσενικόν, ἀπὸ τὰς κλίσεις μόνον τὴν γενικὴν, ἀπὸ τὴν σύνταξιν μόμπιλε κοῦμ γίξο, τέλος ἀπὸ τὴν ποσότητα μόνον τὸν δάκτυλον κβία κώροστα ἐξ οὔρα λόγγα ἐτ ντουάμπους μπρέ-βιμπους. Ἐλάτε ἐδῶ. Εἴπατέ μου ὀλίγον ποία εἶναι ἡ αἰτία, τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀναστατάσεώς σας.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Κύριε Δόκτορ . . .

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ἴδου ἀρχίσατε καλῶς· Κύριε Δόκτορ· ἡ λέξις αὕτη ἔχει τι γλυκὺ εἰς τὸ ὠτίον, ἔχει τι πλῆρες ἐμφάσεως, Κύριε Δόκτορ!

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Μὲ τὴν ἰδικὴν μου θέλῃσιν! . . .

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Αὐτὸ εἶναι καλόν . . . μὲ τὴν ἰδικὴν μου θέλῃσιν! ἡ θέλῃσις προϋποθέτει τὴν ἐπιθυμίαν, ἡ ἐπιθυμία προϋποθέτει τὰ μέσα ἵνα φθάσωμεν εἰς τοὺς σκοποὺς μας, καὶ ὁ σκοπὸς προϋποθέτει ἀντικείμενον, αὐτὸ εἶναι καλόν . . . μὲ τὴν ἰδικὴν μου θέλῃσιν! . . .

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Θὰ σκάσω.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ἀφαίρεσέ μου αὐτὴν τὴν λέξιν· Θὰ σκάσω. Αὐτὸς εἶναι ὄρος τραπεῖνὸς καὶ χυδαῖος.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Αἴ! Κύριε Δόκτορ. Ἀκοῦστέ με σὰς παρκαλῶ.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ἄουτι κβαίζω, ἤθελεν εἰπεῖ ὁ Κικέρων.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ὡ μὲ τὴν πίστιν μου. Οὔτε παίζω, οὔτε χωρατεύω, οὔτε καὶ διασκεδάζω. Ἀλλὰ θὰ μ' ἀκούσης, εἰ δὲ μὴ, διὰ νὰ παίζω, θὰ σοῦ σπάσω τὴν μούρη σου τὴν δοκτορήτικη². Τί διάβολοςλοῖπὸν εἶναι αὐτός;

(Ὁ Μουντζούρης, ἡ Ἀγγελικὴ, ὁ Γεωργαντζᾶ, ἡ Κατίνα, ὁ Τρυπάνης θέλοντες νὰ εἴπωσι τὴν αἰτίαν τῆς διενέξεως, καὶ ὁ δόκτωρ λέγων ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι ὠραῖον πρᾶγμα, ὁμιλοῦσιν ὄλοι συγγρόνας. Ἐν μέσῳ ὄλου τοῦ θορύβου τούτου ὁ Μουντζούρης ἐμπλέκει τὸν δόκτορα ἐκ τοῦ ποδὸς καὶ

² Τὸ κείμενον φέρει, si se rompre, si se casse, ou si se brise je ne m'en mets guère en peine mais tu m'écouteras ou je te vais casser ton museau doctoral.

τὸν ρίπτει χαμαί. Ὁ δόκτωρ πίνει ὑπίως, ὁ Μουντζούρης τὸν σύρει διὰ τοῦ σχοινοῦ μὲ τὸ ὅποιον τοῦ ἐπίατε τὸν πόδα, καὶ ἐνῶ τὸν σύρει, ὁ δόκτωρ ἐξακολουθεῖ ἀδιακόπως νὰ ὀμιλῇ καὶ ν' ἀριθμῇ ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ἄλλου τοὺς λόγους του, ὡς νὰ μὴν ἦτο ποσῶς κατὰ γῆς.)

(Ὁ Μουντζούρης καὶ ὁ Δόκτωρ ἐκλείπουσιν ἐκ τῆς σκηνῆς.)

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἔλα κόρη μου, ἔμβρα εἰς τὸ σπίτι σου, καὶ ζῆσε καλὰ μὲ τὸν ἄνδρα σου.

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Πολλὰ τὰ ἔτη, δοῦλός σας καὶ καλὴ νύκτα.

(Ὁ Τρυπάνης, ὁ Γεωργαντᾶς καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'. — ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ΛΕΙΒΑΔΙΩΤΗΣ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Κύριε, σὰς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τὴν φροντίδα τὴν ὁποίαν ἐλάβετε, καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ εὐρεθῶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας εἰς τὸ μέρος τὸ ὅποιον μοῦ προσδιωρίσατε.

ΛΕΙΒΑΔΙΩΤΗΣ. — Δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολὴν, καὶ ἐὰν βραδύνετε ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ χορὸς θὰ τελειώσῃ ἀμέσως, καὶ δὲν θὰ ἀπολαύσετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῆτε τὴν ἀγαπημένην σας, ἐὰν δὲν ἔλθετε εἰς τὴν στιγμὴν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν εὐθύς. (ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Η'. — ΑΓΓΕΛΙΚΗ μόνη.

Τώρα ὁποῦ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ σύζυγός μου ὑπάγω νὰ κάμω ἓνα γῦρον εἰς ἓνα χορὸν, τὸν ὅποιον δίδει μία γειτόνισσά μου. Θὰ ἐπιστρέψω προτίτερα ἀπὸ αὐτὸν, διότι θὰ ἴναι εἰς κανένα κρᾶσοπωλεῖον. Δὲν θὰ τὸ ἐννοήσῃ πῶς ἐβγήκα. Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος μ' ἀρίνει μοναχὴ εἰς τὸ σπίτι, σὰν νὰ ἤμουνα σκυλι του.

(Ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Θ'. — Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ μόνος.

Τὸ ἐστοχαζόμενον ὅτι ἤθελε νὰ καταντήσῃ ἕως ἐκεῖ μ' αὐτὸν τὸν διαβολο-δόκτορα καὶ τὴν κοκκίνα δοκτορία του. Στὸ διάβολο ὁ ἀγράμματος! Καλὰ τοῦ ἐξάπλωσα κατὰ γῆς ὄλην του τὴν ἐπιστήμην. Ἄλλ' ἄς πᾶμε νὰ ἰδοῦμεν μίαν στιγμὴν ἂν ἡ προκομμένη μας νοικοκυρὰ μοῦ ἔστρωσε τὸ δεῖπνο. (ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ι'. — ΑΓΓΕΛΙΚΗ μόνη.

Τί δυστυχία μου! ἔμεινα πολὺ ἀργά· ἡ συννααστροπὴ ἔτε-

λείωσε, ἔφθασα εἰς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ κόσμος ἔβγαλε, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἄλλη πάλιν φορά. Τώρα ὑπάγω εἰς τὸ σπίτι, σὰν νὰ μὴν ἔτρεξε τίποτε. Πωπώ! ἡ πόρτα εἶναι κλεισμένη! Κατίνα, Κατίνα!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'. — Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ εἰς τὸ παράθυρον,
ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Κατίνα, Κατίνα! Αἱ! καλὰ καὶ τί ἔκαμεν ἡ Κατίνα; καὶ ποῦθεν ἔρχεσαι, κυρὰ θρωῶμα, τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοιον καιρὸν ποῦ κάμνει.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ποῦθεν ἔρχομαι; ἀνοιξέ μου μοναχά, καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ ὕστερα.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ναίσκε, ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, ἤμπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς ἐκεῖθε ποῦ ἦρθες, ἢ σὰν σ' ἀρέσει καλλιτέρα εἰς τὸ δρόμο. Δὲν ἀνοίγω διόλου σὲ μίαν τοῦ δρόμου σὰν καὶ σένα. Πῶς διάβολε! Νὰ ἦσαι ὀλομόναχη τέτοια ὥρα ποῦ εἶναι! Δὲν ἤξεύρω ἂν ἦν ἡ φαντασία μου, ἀλλὰ τὸ μέτωπόν μου μοῦ φαίνεται σκληρότερον ἐξ ἡμισείας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πολὺ καλὰ! καὶ μὲ τὸ νὰ ἦμαι ὀλομόναχη τί θέλεις νὰ εἰπῆς; μὲ μαλώνεις ὅταν ἔχω συντροφιά; πῶς λοιπὸν νὰ κάμω;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Πρέπει νὰ κλείσῃς εἰς τὸ σπίτι, νὰ διατάξῃς τὸ δεῖπνο, νὰ ἔχῃς ἔννοια τὸ σπίτι, τὰ παιδιὰ. Ἀλλὰ χωρὶς πολλὰ λόγια τοῦ ἀέρος, εἰς τὸ καλὸ, καλὴ νύκτα, κότιμα σέ μου εἰς τὸ διάβολο, καὶ ἄφησέ με, ἴσυχον.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Δὲν θέλεις νὰ μ' ἀνοιξῆς;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ὁχι, δὲν ἀνοίγω.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Αἱ! ἀνδρούλη μου, σὲ παρακαλῶ, ἀνοιξέ μου καρδίτσα μου.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ἄ! Κροκόδειλε! Ἄ! Ὁφι ἐπικίνδυne! μὲ χαιδεύεις διὰ νὰ μὲ προδώσῃς.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἀνοιξε, ἀνοιξε λοιπὸν.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Εἰς τὸ καλόν· ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ!
(vade retro Satanas.)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πῶς δὲν θὰ μ' ἀνοίξης ;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ὅχι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ δὲν εὐσπλαγχνίζεσαι διόλου τὴν γυναῖκα ἥτις τόσον σὲ ἀγαπᾷ ;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ὅχι εἶμαι ἄκαμπτος, μὲ ἐπρόσβαλες· εἶμαι ἐκδικητικὸς ὡς ἂν τοὺς διαβόλους, δηλαδὴ πολὺ, μὰ πολὺ, εἶμι ἀνεξιλέωτος.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἡξέυρεις καλὰ ὅτι ἐὰν μὲ φέρης εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ μὲ κάμης νὰ θυμώσω, θὰ κάμω ἐν πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποιον θὰ μετανοήσης ;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Καὶ τί θὰ κάμης παληόσκυλλα ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Κύτταξε, ἐὰν δὲν μοῦ ἀνοίξης, θὰ πάγω νὰ σκοτωθῶ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν· οἱ γονεῖς μου, οἱ ὅποιοι ἀναμφιβόλως θὰ ἔλθουν ἐδῶ πρὶν κοιμηθῶν, διὰ νὰ μάθουν ἐὰν τὰ πηγαίνωμεν καλὰ μαζῆ, θὰ μὲ εὐροῦν φονευμένην, καὶ σὺ θὰ πᾶς εἰς τὴν κρεμάλαν.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, τὸ τετράποδο ! Καὶ ποῖος θὰ χάσῃ περισσότερον ἀπὸ τοὺς δύο μας ; Πήγαινε, πήγαινε, δὲν εἶσαι τόσον τρελὴ δια νὰ κάμης τέτοιο πρᾶγμα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Δὲν τὸ πιστεύεις λοιπόν. Κύτταξε, κύτταξε, νὰ τὸ μαχαίρι μου εἶναι καθ' ὄλα ἔτοιμον, ἐὰν δὲν μοῦ ἀνοίξης, θὰ τὸ ἐμπήξω ἀμέσως εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Φυλάζου καὶ εἶναι πολὺ μυτερό.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Δὲν θέλεις λοιπόν νὰ μ' ἀνοίξης ;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Εἴκοσι φοραῖς σοῦ τὸ εἶπα ἕως τώρα· δὲν ἀνοίγω διόλου σκοτώσου, σκάσε, πήγαινε ἔς τὸ διάβολο, λίγο μ' ἐννοιάζει.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — (Προσποιουμένη ὅτι πληγώνεται). Καίρε λοιπόν . . . ἄοι ! ἐπέθανα.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Νὰ ἦναι τόσον τρελὴ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; πρέπει νὰ καταβῶ μὲ τὸ κερὶ νὰ πάω νὰ ἰδῶ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πρέπει νὰ σοῦ τὴν φθειάσω. Ἐὰν ἤμπορῶ νὰ χωθῶ μὲ ἐπιτειδιότητα εἰς τὸ σπίτι, ἐνῆ θὰ μὲ ζητῆς, καθένος θὰ κάμῃ καλὰ τὸ μέρος του.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Καλά είσαι! και δὲν τὸ ἤξευρα πῶς δὲν ἦτον τόσον τρελή; Ἐπέθανε, και τρέχει σὰν τ' ἄλογο τοῦ Νικολέτου (Racole). Μὰ τὴν πίστιν μου, μ' ἐφόβισε εἰς τὰ σωσά μου. Ἐκαμε καλά νὰ τὸ θάλη στὰ πόδια· διότι ἀν τὴν εὔρισκα ζωντανὴν, ἀφοῦ μοῦ ἔκαμε αὐτὴν τὴν τρομάραν ἤθελα τῆς δώσω πέντε ἐξ κλυστήρια μὲ κλωσσαῖς στὸν κῶλο, γιὰ νὰ τὴν μάθω νὰ μοῦ χαϊδεύεται. Ἄς πάω τώρα νὰ πλαγιαίσω. Ὡ! ὦ! πιστεῦω ὁ ἀνεμος ἔκλεισε τὴν πόρτα. Αἱ! Κατίνα, Κατίνα, ἀνοιξέ μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Κατίνα, Κατίνα! Πολὺ καλά και τί ἔκαμε ἡ Κατίνα; και ποῦθεν ἔρχεσαι κύριε μεθύστακα; ἄ! ἀλήθεια, πήγαινε, οἱ γονεῖς μου, οἱ ὅποιοι θὰ ἔλθουν εἰς μίαν στιγμὴν, θὰ μάθουν τὰς πράξεις σου. Κρασοκκνάτα, ἄτιμε, δὲν τὸ κουνᾶς ἀπὸ τὸ κρασοπουλεῖον, και ἀφίνεις μία γυναῖκα δυστυχισμένη μὲ μικρὰ παιδιὰ, χωρὶς νὰ ἤξεύρης ἐὰν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, νὰ σφουγγίζουν τὸ τηγάνι (croquer le marmot) ὅλην τὴν ἡμέρα.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ἄνοιξε γλιγώρα, διαβόλισσα ποῦ εἶσαι, εἰ δὲ μὴ σοῦ σπάω τὸ κεφάλι.

ΣΚΗΝΗ Β΄.—ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΤΡΥΠΑΝΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ,
Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Τί εἶναι αὐτό; πάντα φιλονεικίαις, λογομαχίαις και διχόνοιαις!

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Καί πῶς! δὲν θὰ μονοιάσετε ποτέ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄλλὰ γιὰ κυττάξετε αὐτὸς εἶναι στουπί, και ἔρχεται τέτοια ὥρα νὰ κάμη τρομερὴ ἀντάρρα, μὲ φοβερίζει.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἄλλὰ και τοῦ λόγου σου δὲν εἶναι ὥρα νὰ ἐπιστρέφης; δὲν χρεωστεῖς σὰν καλὸς νοικοκύρης νὰ συμμαζεύεσαι νωρὶς, και νὰ τὰ περνᾶς καλά μὲ τὴν γυναῖκά σου;

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος, ἐὰν ἐβγάκα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐρωτήσατε καλλίτερα αὐτοὺς τοὺς κυρίους ποῦ εἶναι εἰς τὴν πλατεῖαν (τοῦ Θεάτρου): αὐτὴ τώρα ἐπιστρέφει. Ἄ! πόσον καταπιέζεται ἡ ἀθώοτης!

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Ἐλα, ἔλα, ἐμπρὸς φθειάσατέ τα, ζήτησέ της συγχώρησιν.

Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ. — Ἐγὼ συγχώρησιν! Καλλίτερα τ' ὄχῳ νὰ τὴν πάρῃ ὁ διάβολος. Ἐγὼ ἓνα θυμὸ ποῦ δὲν κραττοῦμαι.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἐλα, κόρη μου, ἀγκαλιάσε τὸν ἄνδρα σου καὶ φιλιωθῆτε.

ΣΚΗΝΗ Π'. — Ο ΔΟΚΤΩΡ εἰς τὸ παράθυρον φορῶν νυκτικὸν σκοῦφον καὶ ἐσωκάρδιον. Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ, ΤΡΥΠΑΝΗΣ, ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Καὶ πῶς! πάντοτε θόρυβος, σύγχυσις, διχόνοια, ἔριδες, λογομαχίαι, διενέξεις, ἀναστατώσεις, αἰώνιοι διαπληκτισμοί; Τί τρέχει; τί εἶναι λοιπόν; Δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἡσυχάσωμεν.

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Δὲν εἶναι τίποτε, κύριε Δόκτωρ, ὅλοι εἶναι εἰς ἁρμονίαν.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Προκειμένου περὶ ἁρμονίας, θέλετε νὰ σᾶς ἀναγνώσω ἓν κεφάλαιον τοῦ Ἀριστοτέλους, ἔνθα ἀποδεικνύει ὅτι ὅλα τὰ μέρη τοῦ σύμπαντος δὲν ὑφίστανται εἰ μὴ διὰ τῆς ἁρμονίας τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ αὐτῶν.

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Καὶ εἶναι πολὺ ἐκτεταμένον;

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Ὅχι! δὲν εἶναι ἐκτεταμένον: περιέχει ἐξήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα περίπου σελίδας.

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Πολλὰ τὰ ἔτη, καλὴ νύκτα, σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Δὲν μᾶς χρειάζεται.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Δὲν τὸ θέλετε;

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ὅχι.

Ο ΔΟΚΤΩΡ. — Χαίρετε λοιπόν, ἀφοῦ οὕτως ἔχει καλὴ νύκτα λατινιστὶ μπόνα ρόξ.

ΤΡΥΠΑΝΗΣ. — Πᾶμε νὰ δειπνήσωμεν μαζῇ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗ.

Ο
ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.
ΚΩΜΩΔΙΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, πατήρ τῆς Λουκίλας.
ΛΟΥΚΙΛΑ, θυγάτηρ τοῦ Γεωργαντᾶ.
ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ἑραστής τῆς Λουκίλας.
ΣΑΒΙΝΑ, ἐξαδέλφη τῆς Λουκίλας.
ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ, ὑπηρέτης τοῦ Βαλερίου.
ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ (GROS-RENE), ὑπηρέτης τοῦ Γεωργαντᾶ.
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

ΣΚΗΝΗ Α΄. — ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ΣΑΒΙΝΑ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Τὸ λοιπόν! Σαβίνα, τί συμβουλήν με δίδεις;

ΣΑΒΙΝΑ. — Ἄλ' ἴθιαι, εἶναι πολλὰ νέα. Ὁ θεὸς μου ἀποφασιστικῶς θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ ἡ ἐξαδέλφη μου τὸν Τρυπάνη, καὶ τὰ πράγματα εἶναι τόσον προχωρημένα, ὥστε πιστεύω ὅτι θὰ ἐνυμφεῦντο ἀπὸ σήμερον, ἐὰν δὲν ἦσθε ἐρωτευμένοι. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐξαδέλφη μου μοὶ ἐμπιστεύθη τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἔχει πρὸς σᾶς, καὶ εὐρέθημεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην ἐκ τῆς φιλαργυρίας τοῦ ἀχρείου θεοῦ μου, ἐστοχάσθημεν μίαν καλὴν ἐφεύρσιν διὰ νὰ ἀναβάλωμεν τὸν γάμον· δηλαδὴ ἡ ἐξαδέλφη μου, ἀφ' ἧς ὥρας σᾶς ὀμιλῶ, προσποιεῖται τὴν ἀσθενῆ, καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρον, ὅστις εἶναι ἀρκετὰ εὐπιστος, με στέλλει νὰ ζητήσω ἓνα ἰατρόν. Ἐὰν ἠμπορούσατε νὰ στείλετε κανένα ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων φίλων σας, καὶ ὅστις νὰ ἦναι συνεννοημένος μαζῆ μας, διὰ νὰ συμβουλευσῆ τὴν ἀσθενῆ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς· ὁ καλὸς ἄνθρωπος θὰ σπεύσῃ νὰ μετοικίσῃ τὴν ἐξαδέλφην μου εἰς τὴν σκιάδα ἐκείνην, ἣτις εἶναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου μας, καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἠθέλετε δυνηθῆ νὰ τὴν ἀνταμώνετε κρυφίως ἀπὸ τὸν γέροντα, νὰ τὴν νυμφευθῆτε, καὶ νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ βλασφημῆ ὅσον θέλει μετὰ τὸν Τρυπάνη του.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Ἄλλὰ τὸ μέσον τοῦ νὰ εὔρω τόσον ταχέως ἓνα ἰατρὸν εἰς τὴν διάθεσίν μου, ὅστις νὰ τολμήσῃ νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ τόσον πρὸς χάριν μου! σοὶ τὸ λέγω εἰλικρινῶς, δὲν γνωρίζω κανένα.

ΣΑΒΙΝΑ. — Σκέπτομαι ἐν πρᾶγμα. Ἐὰν ἔνδυνες τὸν ὑπέρ-την σου ὡς ἰατρὸν· δὲν εἶναι εὐκολώτερον ἢ ν' ἀπατήσωμεν τὸν καλὸν ἄνθρωπον.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Αὐτὸς εἶναι ἓνας χονδροκέφαλος, ὅστις θὰ χυλάσῃ τὸ πᾶν. Ἄλλὰ πρέπει νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν, ἐν ἐλ-λείψει ἄλλου ὑγίαινε. Ὑπάγω νὰ τὸν ζητήσω. Ποῦ διάβολο νὰ εὔρω τώρα αὐτὸν τὸν κατεργάρον; ἀλλὰ νὰ τος εἰς τὴν ὄραν.

ΣΚΗΝΗ Β'. — ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Ἄ! πτωχέ μου Σγαναρέλλε, τί χαρὰν ἔχω ποῦ σὲ βλέπω! Σὲ ἔχω ἀνάγκην διὰ μίαν σημαντικὴν ὑπόθεσιν· ἀλλὰ ποῦ δὲν ἤξεύρω τί ξεύρεις νὰ κάμῃς. . . .

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Τί ξεύρω νὰ κάμω, ἀφέντη; μεταχειρισθῆτέ με διὰ τὰς σημαντικὰς ὑποθέσεις σας, ἢ διὰ κανένα πρᾶγμα ποῦ ν' ἀξίξῃ παραδείγματος χάριν, στείλετέ με νὰ ἴδω τί ὦρα εἶναι εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς Πόλεως, νὰ ἴδω πόσον πωλείται τὸ βούτυρον εἰς τὴν ἀγορὰν, νὰ ποτίσω ἐν ἄλογον, καὶ τότε θὰ καταλάβετε τί ἤξεύρω νὰ κάμνω.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν. Πρέπει νὰ προσποιηθῆς τὸν ἰατρὸν.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ, — Ἐγὼ, τὸν ἰατρὸν, ἀφέντη. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω ὅτι ἀγαπάτε· ἀλλὰ διὰ νὰ κάμω τὸν ἰατρὸν, εἶμαι δούλος σας ταπεινότητος, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε· καὶ ἀπὸ ποίαν ἄκραν νὰ καταπιασθῶ, θεέ μου; Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀφέντη, γελᾶτε μ' ἐμένα.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιχειρίσῃς αὐτὸ, ἔλα, θὰ σοῦ δώσω δέκα τάλληρα (pistoles).

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἄ! διὰ δέκα τάλληρα, δὲν λέγω πῶς δὲν εἶμαι ἰατρός· διότι, κατὰ πῶς βλέπετε, ἀφέντη, τὸ κεφάλι

μου δὲν μοῦ κόβει τόσο τόσο, διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἀφοῦ γένω ἰατρός, ποῦ θὰ ὑπάγω;

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Εἰς τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Γεωργαντᾶ, νὰ ἰδῆς τὴν κόρην του, ἥτις εἶναι ἀσθενής· ἀλλ' εἶσαι χονδροκέφαλος, καὶ ἀντὶ νὰ κάμῃς ὅπως πρέπει, ἡμπορεῖς νὰ...!

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Αἴ! Θεέ μου! ἀρέντη, μὴν κάθῃσθε, καὶ πονοκεφαλῆτε· σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι ἡμπορῶ νὰ κάμω τόσον καλὰ νὰ ἀποθάνῃ ἓνας ἀνθρώπος, ὅπως κανένας ἰατρός ποῦ νὰ ἦναι εἰς τὴν πόλιν. Συνειθίζου νὰ λέγουν μίαν παροιμίαν, «μετὰ τὸν θάνατον ὁ ἰατρός»¹, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε, ὅτι, ἂν καταπιασθῶ, θὰ λέγουν· «μετὰ τὸν ἰατρὸν, προσοχὴ ὁ θάνατος!» ἀλλ' ὅμως, ὅταν σκέπτομαι, εἶναι δύσκολον πρᾶγμα νὰ κάμῃ τις τὸν ἰατρὸν· καὶ ἂν δὲν κάμω τίποτε ν' ἀξίζῃ;

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Δὲν εἶναι τίποτε τόσον εὐκόλον εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Ὁ Γεωργαντᾶς εἶναι ἀνθρώπος ἀπλοῦς, παχυλὸς ὅστις θὰ ζαλισθῇ ἀπὸ τοὺς λόγους σου, ἐὰν μόνον ὀμιλῆς περὶ Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ, καὶ ἦσαι ὀλίγον αὐθάδης.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Δηλαδή, πρέπει νὰ τοῦ ὀμιλήσω φιλοσοφίαν, μαθηματικά. Μὴ σᾶς μέλη· ἐὰν ἦναι ἀνθρώπος εὐκόλος, ὡς λέγετε, σᾶς ὑπόσχομαι περὶ πάντων. Ἐλᾶτε μόνον νὰ μοῦ κάμῃτε ἓνα ἐνδυμα ἰατροῦ, καὶ νὰ μοῦ μάθῃτε τί πρέπει νὰ κάμω, καὶ νὰ μοῦ δώσῃτε τὸ δίπλωμά μου· τὸ ὅποῖον εἶναι τὰ δέκα τάληρα τῆ ὁποῖα μοῦ ὑπεσχέθητε.

(Ὁ Βαλέριος καὶ ὁ Σγανάρελος ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΧΟΝΤΡΟΓΙΑΝΝΟΣ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Πήγαινε γλήγωρα νὰ εὕρῃς ἓνα ἰατρὸν, διότι ἡ κόρη μου εἶναι πολὺ ἀσθενής, καὶ πρόφθιξε ἀμέσως.

ΧΟΝΤΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Τί διάβολος καὶ τοῦτο! Διατί νὰ θέλετε νὰ δώσῃτε τὴν κόρην σας εἰς ἓνα γέροντα; Νομίζετε ὅτι δὲν εἶναι ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιθυμίας της νὰ ἔχῃ ἓνα νέον νὰ τὴν δουλεύῃ; Ἰδέτε τὴν συνοχὴν ἥτις ὑπάρχει κλπ. (φλυαρία)

¹ Δὲν γνωρίζομεν ἀντίστοιχον Ἑλληνικὴν παροιμίαν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Πήγαινε γλίγωρα· βλέπω καλά ὅτι αὐτὴ ἡ ἀσθένεια θὰ ὀπισθοδρομήσῃ πολὺ τοὺς γάμους.

ΧΟΝΑΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Καὶ αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ σκάω. Ἐπίστευα ὅτι ἤθελα παστῶσω καλὰ τὴν παραδαρμένην μου, καὶ τώρα νὰ ποῦ μ' ἀποκόβουν τὸ θυζὶ. Θὰ πάγω νὰ εὔρω ἓνα ἰατρὸν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, καθὼς καὶ διὰ τὴν κόρην σας. Εἶμαι εἰς ἀπελπισίαν.

ΣΚΗΝΗ Δ'. — ΣΑΒΙΝΑ, ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΣΑΒΙΝΑ. — Σᾶς εὐρίσκω εἰς τὴν ὄραν, θεῖέ μου, διὰ νὰ σᾶς δώσω μίαν καλὴν εἶδησιν. Σᾶς φέρω τὸν ἐπιτηδειότερον ἰατρὸν τοῦ κόσμου, ὅστις ἔρχεται ἀπὸ ξένους τόπους, ὅστις γνωρίζει τὰ λαμπρότερα μυστήρια, καὶ ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐξαδέλφην μου. Εἶναι τόσοσὸν σοφός, ὥστε ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης καρδίας νὰ ἦμαι ἀσθενὴς διὰ νὰ μὲ θεραπεύσῃ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ποῦ εἶναι λοιπόν;

ΣΑΒΙΝΑ. — Εἶν' αὐτὸς ποῦ μὲ ἀκολουθεῖ. Ἰδέτε τον.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ταπεινότητος δοῦλος τοῦ κυρίου ἰατροῦ. Ἔστειλα νὰ σᾶς ζητήσουν διὰ νὰ ἰδῆτε τὴν κόρην μου, ἥτις εἶναι ἀσθενὴς· θέτω ὄλην μου τὴν ἐλπίδα εἰς σᾶς.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ὁ Ἱπποκράτης λέγει, καὶ ὁ Γαληνὸς μὲ ζωηροῦς λόγους πείθει, ὅτι δὲν εἶναι τις καλὰ, ὅταν ἦναι ἀσθενής. Ἔχετε δίκαιον νὰ θέτετε τὴν ἐλπίδα σας εἰς ἐμὲ, διότι εἶμαι ὁ μεγαλειότερος, ὁ ἐπιτηδειότερος, ὁ σοφώτερος ἰατρός ὅστις νὰ ἦναι εἰς τὴν φυτικὴν, αἰσθητικὴν καὶ ὀργανικὴν δύναμιν ¹.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἔχω μεγάλην χαράν.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Μὴ φαντασθῆτε ὅτι εἶμαι ἰατρός ἀπὸ τοὺς κοινούς, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἰατροὶ δὲν εἶναι ἐμπρός μου εἰμὴ ἐξαμβλώματα ἰατρῶν. Ἔχω πλεονεκτίματα ἰδιαιτέρα, ἔχω μυστικά· Σαλαμαλική, Σαλαμαλική. Μουστοκλῆ (Rodrigue) ἔχεις καρδίαν; *σιρζὸρ, σί' σιρζὸρ, νό' πέρ ὄμνια σαίκου.λα σαικου.λόρουμ.* Ἄλλ' ἄς ἰδοῦμεν ἀκόμη.

¹ Τὸ κείμενον φέρει faculté σημαῖνον καὶ σχολόν.

ΣΑΒΙΝΑ. — Αί! δὲν εἶναι αὐτὸς ἀσθενής, εἶναι ἡ κόρη του.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἀδιάφορον τὸ αἷμα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης δὲν εἶναι εἰμὴ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα. Καὶ ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τοῦ αἵματος τοῦ πατρὸς, δύναμαι νὰ γνωρίσω τὴν ἀσθένειαν τῆς θυγατρὸς. Κύριε Γεωργαντᾶ, δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἰδοῦμεν τὸ οὖρος τῆς πασχούσης;

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ναίσκε μάλιστα. Πήγαινε ἀμέσως νὰ ζητήσης οὖρος τῆς κόρης μου. (*Ἡ Σαβίνα ἐξέρχεται.*) Κύριε ἰατρὲ, ἔχω μεγάλον φόβον μήπως ἀποθάνῃ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Α! νὰ κυττάξῃ καλὰ. Δὲν πρέπει νὰ παίξῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ ν' ἀποθάνῃ χωρὶς τὴν συνταγὴν τῆς ἰατρικῆς. (*Ἡ Σαβίνα ἐπανέρχεται.*) Ἴδου οὖρος δεικνύον μεγάλην θερμότητα, μεγάλην φλόγωσιν εἰς τὰ ἐντόσθια. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ τόσο κακόν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Καὶ πῶς! ἐξοχώτατε τὸ καταπίνετε;

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Μὴ θαυμάζετε διὰ τοῦτο. Οἱ κοινοὶ ἰατροὶ εὐχαριστοῦνται νὰ τὸ βλέπωσι· ἀλλ' ἐγώ, ὅστις εἶμαι ἰατρὸς ἐκτὸς τῶν κοινῶν, τὸ καταπίνω, διότι μὲ τὴν γεῦσιν διακρίνω καλλίτερα τὴν αἰτίαν καὶ τὰς συνεπείας τῆς ἀσθενείας. Ἀλλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἦτον πολὺ ὀλίγον διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ κάμω καλὴν κρίσιν ἄς τῆς εἰποῦν νὰ οὐρήσῃ ἀκόμη.

ΣΑΒΙΝΑ. (*Ἐξέρχεται καὶ ἐπανέρχεται.*) — Μὲ μεγάλην δυσκολίαν τὴν ἔκαμα νὰ οὐρήσῃ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Τί! εἶναι τίποτε τοῦτο! Κάμετέ τὴν νὰ οὐρήσῃ ἀφθόνως. Ἐὰν ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς οὐρῶσι τοιοῦτοτρόπως, θέλω νὰ ἦμαι ἰατρὸς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

ΣΑΒΙΝΑ. (*Ἐξέρχεται καὶ ἐπανέρχεται.*) — Αὐτὸ εἶναι ὅλον ὅσον ἠμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν· δὲν ἠμπορεῖ νὰ οὐρήσῃ περισσότερον.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Πῶς! Κύριε Γεωργαντᾶ, ἡ κόρη σας δὲν οὔρεϊ εἰμὴ σταλαγματιαῖς; Εἶναι πτωχοκατουρλοῦ ἡ κόρη σας. Βλέπω ὅτι πρέπει νὰ τῆς διατάξω ἓνα ποτὸν διουρητικόν. Δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἰδῶ τὴν ἀσθενῆ;

ΣΑΒΙΝΑ. — Ἐσηκώθη· ἐὰν θέλετε, τῆς λέγω κ' ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ Ε'. — ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ ΛΟΥΚΙΑ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Λοιπόν! δεσποσύνη, εἶσθε ἀσθενής.

ΛΟΥΚΙΑ. — Μάλιστα, κύριε.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Τόσον χειρότερον. Σημεῖον ὅτι δὲν εἶσθε καλά. Δισθάνεσθε μεγάλους πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τὰ νεφρά.

ΛΟΥΚΙΑ. — Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἀξιόλογα. Ὁ μέγας ἐκεῖνος ἰατρός εἰς τὸ κεφάλαιον τὸ ὁποῖον ἔκαμε περὶ τῆς φύσεως τῶν ζώων λέγει... Χίλια ὥραϊα πράγματα καὶ ἐπειδὴ οἱ χυμοὶ οἵτινες ἔχουν συνοχήν ἔχουσι μεγάλην σχέσιν διότι παραδείγματος χάριν, καθὼς ἡ μελαγχολία εἶναι ἐχθρὸς τῆς εὐθυμίας, καὶ ἡ χολὴ ἥτις διαδίδεται εἰς τὸ σῶμα μᾶς κάμνει κιτρινοὺς, καὶ δὲν εἶναι ἄλλο τόσον ἐναντίον εἰς τὴν υγείαν, παρὰ ἡ ἀσθένεια ἡμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν μὲ τὸν μέγαν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅτι ἡ κόρη σας εἶναι πολὺ ἀσθενής. Πρέπει νὰ σᾶς κάμω μίαν συνταγὴν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἀμέσως τραπέζι, χαρτὶ καὶ καλαμάρι.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Εἶναι κανεὶς νὰ ἤξεύρη νὰ γράψῃ;

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Μήπως δὲν ἤξεύρετε διόλου;

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἄ! δὲν τὸ ἐστοχάσθηκα ἔχω τόσαις ὑποθέσεις εἰς τὸ κεφάλι, ὥστε λησμονῶ ταῖς μουσαῖς... Πιστεύω ὅτι θὰ ἦτον ἀνάγκη νὰ πάρῃ ἡ κόρη σας ὀλίγον τὸν καθαρὸν ἀέρα, νὰ διασκεδάσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἐχομεν ἓνα πολὺ ὥραϊον κῆπον, καὶ μερικὰ δωμάτια πρὸς τὸ μέρος αὐτό· εἰάν τὸ εὐρίσκετε κατάλληλον, θέλω τὴν μετακομίσει ἐκεῖ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ὑπάγωμεν νὰ ἰδοῦμεν τὸ μέρος.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'. — Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ μόνος

Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι ἡ κόρη τοῦ Κυρίου Γεωργαντᾶ ἦτον ἀσθενής. Πρέπει νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς υγείας της καὶ νὰ τοῦ προσφέρω τὴν ὑπηρεσίαν μου, ὡς φίλος τῆς οἰκογενείας. Αἱ! Αἱ! ὁ Κύριος Γεωργαντᾶς εἶναι ἐδῶ.

ΣΚΗΝΗ Ζ'. — ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ. — Πληροφρηθεις τὴν ἀσθένειαν τῆς κόρης σας ἤλθον νὰ σᾶς δείξω κατὰ πόσον συμμερίζομαι, καὶ νὰ σᾶς προσφέρω πᾶν ὅ τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἦμουν μέσα ἐκεῖ με τὸν σοφώτατον ἄνθρωπον.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ. — Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τοῦ ὀμιλήσω μίαν στιγμὴν;

ΣΚΗΝΗ Η'. — ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ,
ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἐξοχώτατε, ἓνας φίλος μου ἀξιώτατος, ὅστις ἐπιθυμοῦσε νὰ σᾶς ὀμιλήσῃ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Δὲν ἔχω εὐκαιρίαν, Κύριε Γεωργαντᾶ. Πρέπει νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς ἀσθενεῖς μου. Δὲν θὰ τὰ ὑπάγω καλὰ με λόγου σας, Κύριε.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ. — Ἐξοχώτατε, ἀφ' ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ Κύριος Γεωργαντᾶς περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς μαθησεῶς σας, ἐκυριεύθην ἀπὸ τὸ μεγαλείτερον πάθος τοῦ κόσμου διὰ νὰ λάβω τὴν τιμὴν τῆς γνωριμίας σας, καὶ ἐθάρῃξα νὰ σᾶς χαρετήσω. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὅσοι ἐξέχουσιν εἰς τινὰ ἐπιστήμην εἶναι ἀξιοὶ μεγάλου ἐπαίνου, καὶ ἰδιαιτέρως ὅσοι ἐπαγγέλλονται τὴν ἰατρικὴν, τόσο καὶ διὰ τὴν ὠφελειάν της, καὶ διότι περιέχει εἰς ἑαυτὴν πολλὰς ἄλλας ἐπιστήμας· τὸ ὅποιον καθιστᾶ τὴν ἐντελῆ γνῶσιν της πολὺ δύσκολον· καὶ πολὺ καταλλήλως ὁ Ἱπποκράτης λέγει εἰς τὸν πρῶτόν του ἀφορισμόν βίτα μπρέβις, ἄρς θέρο λόγγα, ὀκκάϊο ἀουτεμ πρατσεπς, ἐξπεριμέντουμ, γιουντίτσιουμ περικουλόζουμ, ντιφίτσιλε ¹.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — *Φίτσιλε τακτινάποτα βαρέλλιοιμ ἐκάημπος* (baril combustibus.)

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ. — Δὲν εἴσθε ἐξ ἐκείνων τῶν ἰατρῶν, οἵτινες δὲν ἀκολουθοῦσιν εἰμὴ τὴν ἰατρικὴν, ἥτις λέγεται λογικὴ, ἢ δογ-

¹ Ὁ βίος βραχύς, ἢ δὲ τέχνη μικρὰ, περίστασις ὅμως προπετῆς πείρα, κρίσις, ἐπικίνδυνος, δύσκολος.

ματική καὶ πιστεύω ὅτι ὁσμέραι τὴν ἐξασκεῖται μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐξπεριέντσια μαγίστρα βέρουμ ¹. Οἱ πρῶτοι οὔτινες ἐπηγγέλθησαν τὴν ἰατρικὴν, ἐξετιμήθησαν τοσοῦτον διότι κατεῖχον τὴν ὠραίαν ταύτην ἐπιστήμην, ὥστε τοὺς κατέταξαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θεῶν, διὰ τὰς λαμπρὰς θεραπειάς, τὰς ὁποίας ἔκαμνον καθ' ἐκάστην. "Οχι διότι πρέπει τις νὰ καταφρονῇ τὸν ἰατρὸν, ὅστις δὲν ἤθελεν ἀποδώσει τὴν ὑγείαν εἰς τὸν ἀσθενῆ του, διότι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἐκ τῶν ἰαματικῶν του, οὐδὲ ἐκ τῆς μαθήσεώς του· *ἰντέρντουμ ντόκτα πλοὺς βάλετ ἄρτε μάλουμ* ². Φοβοῦμαι Κύριε, μὴ σὰς γίνωμαι φορτικός· ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι εἰς τὴν πρῶτην συντυχίαν θέλω ἔχει τὴν τιμὴν νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν μὲ πλειοτέραν ἄνεσιν. Αἱ ὦραί σας εἶναι πολύτιμοι κλπ. (Ὁ Δικηγόρος ἐξέρχεται.)

ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ. — Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἦξεύρει κάτι μικρὰ πράγματα. Ἐὰν ἔμσνε μίαν στιγμὴν περισσότερον, ἤθελα τὸν φέροι εἰς μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀντικείμενον. Ἐν τοσοῦτῳ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀναχωρήσω. (*ὁ Γεωργιαντᾶς τῷ δίδει χρήματα.*) "Α! τί θέλετε νὰ κάμετε ;

ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ. — Γνωρίζω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὰς χρεωστῶ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἀστεῖζεσθε, Κύριε Γεωργιαντᾶ ; δὲν παίρνω τίποτε· δὲν εἶμαι μισθωτός. (*Λαμβάνει τὰ χρήματα.*) Ταπεινότητος δούλος σας

(Ὁ Σγαναρέλλος ἐξέρχεται· καὶ ὁ Γεωργιαντᾶς ἐπανάρχεται εἰς τὴν οἰκίαν.)

ΣΚΗΝΗ Θ'. — ΒΑΛΕΡΙΟΣ μόνος.

Δὲν ἤξεύρω τί νὰ ἔκαμην ὁ Σγαναρέλλος, καὶ εἶμαι εἰς πολλὴν ἀνησυχίαν ποῦ νὰ ἴμφορῶ νὰ τὸν ἀνταμώσω (Ὁ Σγαναρέλλος ἐπανάρχεται μὲ τὸ ἐνδυμα τοῦ ὑπηρέτου). Ἄλλὰ καλὰ, νὰ τος. Αἴ! Λοιπόν! Σγαναρέλλε τί ἔκαμες ἀφοῦ δὲν σὲ εἶδα;

¹ Ἡ πύρα διδάσκαλος τῶν πραγμάτων.

² Ἐν τούτοις τὸ κακὸν ἰσχύει μᾶλλον τῆς πεπαιδευμένης τέχνης.

ΣΚΗΝΗ Ι΄. — ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Θαύματα και θαύματα. Τόσον ἐπέτυχα, ὥστε ὁ Γεωργαντᾶς μὲ ἐκλαμβάνει ὡς ικανώτατον ἰατρὸν. Εἰσήχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, τὸν ἐσυμβούλευσα νὰ κάμῃ τὴν κόρην του νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα, ἡ ὁποία εἶναι κατὰ τὸ παρὸν εἰς ἓνα οἶκημα, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, εἰς τρόπον ὥστε εἶναι πολὺ ἀπομεμακρυσμένη ἀπὸ τὸν γέροντα, καὶ ἔμπορεῖτε νὰ πηγαίνετε νὰ τὴν βλέπετε μὲ τὴν εὐκολίαν σας.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Ἄ! ποίαν χαρὰν μοῦ δίδεις! χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ὑπάγω νὰ τὴν εὔρω ἀμέσως. (Ἐξέρχεται).

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτὸς ὁ καλὸς ἄνθρωπος ὁ Γεωργαντᾶς εἶναι πραγματικῶς χονδροκέφαλος διὰ νὰ ἀπατᾶται τοιουτοτρόπως, (παρατηρῶν τὸν Γεωργαντᾶ.) Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, ἐχάθην. Τώρα ἀναποδογυρίσθη ὅλη ἡ ἰατρικὴ. Ἄλλὰ πρέπει νὰ τὸν ἐξαπατήσω.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄. — ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ, ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Καλημέρα Κύριε.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Κύριε, δούλός σας, βλέπετε ἓνα πτωχὸν νέον ἀπελπισμένον. Δὲν γνωρίζετε ἓνα ἰατρὸν, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ κάμνει θαυμαστάς θεραπείας;

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ναί, τὸν γνωρίζω, ὅτι ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Εἶμαι ἀδελφός του, Κύριε... εἴμεθα διδύμοι, καὶ ἐπειδὴ ὁμοιάζομεν πολὺ, μᾶς ἐκλαμβάνουν ἐνίοτε τὸν ἓνα ἀντὶ τοῦ ἄλλου.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος εἰάν δὲν ἀπατήθηκα. Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε;

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Νάρκισσος, Κύριε, εἰς τὰς προσταγὰς σας. Πρέπει νὰ ἤξεύρετε ὅτι, ἐνῶ ἤμουν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἔχυσα δύο φιάλας ἀρωματικῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς τραπέζης. Ἀμέσως τὸν ἐπῆρε τόσον ἀλλόκοτος θυμὸς ἐναντίον μου, ὥστε μ' ἐβγαλεν ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ δὲν θέλει

πλέον νά με ἰδῆ. Καί ὡς ἐκ τούτου εἶμαι τώρα ἕνας πτωχὸς νέος, χωρὶς βοήθειαν, χωρὶς στήριγμα, χωρὶς καμμίαν γνωριμίαν.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἐννοιά σου, καὶ θὰ σᾶς εἰρηνεύσω. Εἶναι φίλος μου καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νά σᾶς τὰ συμβιβάσω μαζῆ. Θὰ τοῦ ὁμιλήσω μὲ πρῶτον ἅμιν τὸν ἰδῶ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ, Κύριε Γεωργαντᾶ.

(Ὁ Σγαναρῆλλος ἐξέρχεται καὶ ἐπανάρχεται πάραυτα μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ ἱατροῦ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄. — ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁσάκις οἱ ἀσθενεῖς δὲν θέλουν ν' ἀκολουθήσουν τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἐξοκέλουν εἰς τὴν κραιπάλην...

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἐξοχώτατε, ταπεινότητος δούλος· σᾶς ζητῶ μίαν χάριν.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Τί τρέχει, κύριε; πρίκειται νά σᾶς προσφέρω τὴν ὑπηρεσίαν μου.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἐξοχώτατε, πρὸ ὀλίγου ἀπάντησα τὸν ἀδελφόν σας, ὅστις εἶναι καταλυπημένος διότι...

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Εἶναι ἀχρεῖος Κύριε Γεωργαντᾶ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι εἶναι τόσοσ μετανοημένος διότι σᾶς ἔφερον εἰς θυμόν...

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Εἶναι μέθυσος, Κύριε Γεωργαντᾶ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Αἶ! ἐξοχώτατε, θέλετε ν' ἀπελπίσετε, αὐτὸν τὸν πτωχὸν νέον;

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Μὴ μοῦ ὁμιλήτε περὶ αὐτοῦ. Ἄλλ' ἰδέτε τὴν ἀναισχυνητίαν του τοῦ ἀχρεῖου, νά ἔλθῃ νά σας εὔρη διὰ νά τὸν... Σᾶς παρακαλῶ νά μὴ μοῦ κάμνετε λόγον.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐξοχώτατε, κάμετέ το δι' ἀγάπην μου. Ἐάν ᾔμαι ἱκανὸς νά σᾶς ὑποχρεώσω εἰς τίποτε ἄλλο, τὸ κάμνω ἐξ ὅλης καρδίας· ἔδωκα ὑπόσχεσιν καὶ...

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ, — Μὲ παρκαλεῖτε μὲ τόσῃν ἐπιμονῇν . . . : μολονότι ἕκαμα ὄρκον νὰ μὴ τὸν συγχωρήσω ποτέ· ἄς ἦναι, σᾶς δίδω τὴν χειρὰ μου, τὸν συγχωρῶ... σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι παρκαλιῶ πολὺ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχω πολλὴν συγκατάθεσιν διὰ λόγου σας. Χαίρετε, Κύριε Γεωργαντᾶ.

(Ὁ Γεωργαντᾶς ἐπανέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του·
καὶ ὁ Σγαναρῆλλος ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'. — ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ. — Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἔμποροῦσα ποτὲ νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Σγαναρῆλλος ἤθελε κάμει τόσον καλὰ τὸ χρέος του. (Ὁ Σγαναρῆλλος ἐπανέρχεται φορῶν τὰ τοῦ ὑψηροῦ ἐνδύματα.) Ἄ! πτωχέ μου νέε· πόσον εἶμι ὑπόχρεως, πόσον ἔχω χαρὰν! καὶ πόσον . . .

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, ὁμιλεῖτε μὲ τὴν ἡσυχίαν σας· ὁ Γεωργαντᾶς μὲ ἀπήντησε καὶ ἂν δὲν ἕκαμνα μίαν ἐφεύρεσιν τὴν ὁποίαν ἐστοχάσθην ὅλο τὸ φτύλι ἀνεκαλύπτετο. (παραιτηρῶν τὸν Γεωργαντᾶ.) Ἄλλὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ, νὰ τος (Ὁ Βαλλῆριος ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'. — ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Σᾶς ἐζήτησαν πανταχοῦ διὰ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὠμίλησα εἰς τὸν ἀδελφόν σας· μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι σᾶς συγχωρεῖ· ἀλλὰ διὰ νὰ ἦμαι βεβαιότερος, θέλω νὰ σὲ ἐναγκαλισθῆ ἐπὶ παρουσίᾳ μου. Ἐμβῆτε εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὔρω.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἄ! Κύριε Γεωργαντᾶ, δὲν πιστεύω ὅτι τὸν εὔρισκεται τώρα· καὶ ἔπειτα δὲν ἔμπορῶ νὰ μένω εἰς τὴν οἰκίαν σας· φοβοῦμαι πολὺ ἀπὸ τὸν θυμόν του.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἄ! αὐτοῦ θὰ μείνης, διότι θὰ σὲ κλείσω, ὑπάγω τώρα νὰ εὔρω τὸν ἀδελφόν σας· μὴ φοβῆσθε τίποτε· σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν εἶναι πλέον δυσαρεστημένος.

(Ὁ Γεωργαντᾶς ἐξέρχεται.)

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ, ἐκ τοῦ παραθύρου. — Μὰ τὴν πίστιν μου

τώρα είναι πῶμπλεξα. Δὲν εἶναι πλέον τρόπος νὰ ξεφύγω. Πολὺ μυυρίλα πλάκωσε· καὶ φοβοῦμαι, ἂν ξεσπάσῃ τὸ σύννεφο, μὴν ρίξῃ χαλάζι· βραδδιαῖς ἔς τὴν ῥάχη μου, ἢ μὲ καμμίαν συνταγὴν δυνατωτέραν ἀπὸ ὅλας τῶν ἱατρῶν, μοῦ θάλουν καμμιά βασιλικὴ θεντούζα εἰς ταῖς πλάταις. Κακὰ πᾶν αἰ δουλειαῖς μας· ἀλλὰ διατὶ νὰ ἀπελπιζώμεθα; Ἀφοῦ καὶ ἕκαμα τόσον, ἄς φέρωμεν τὴν πανουργίαν μέχρι τέλους. Ναι, ναι· πρέπει πάλιν νὰ ἐβγοῦμε καὶ νὰ δεῖξωμεν ὅτι ὁ Σγαναρέλλος εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν πανούργων.

(Ὁ Σγαναρέλλος πηδᾷ ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄. — ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ, ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ,
ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, αὐτὸ εἶναι νόστιμο. Πῶς πηδοῦν ἐδῶ ἀπὸ τὰ παράθυρα! Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ καταντήσουν ὅλα αὐτά.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Δὲν ἤμπορῶ νὰ εὐρῶ αὐτὸν τὸν ἱατρὸν. Δὲν ἤξεύρω ποῦ διάβολον ἐκρύφθηκε. (*Παρατηρῶν τὸν Σγαναρέλλον, ὅστις ἐπανέρχεται φορῶν τὸ ἔνδυμα τοῦ ἱατροῦ.*) Ἄλλὰ νὰ τος· ἐξοχώτατε, δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐσυγχωρήσατε τὸν ἀδελφόν σας· σᾶς παρακαλῶ πρὸς τελείαν εὐχαριστήσιν μου νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆτε. Εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ σᾶς ἐζητοῦσα πανταχοῦ, διὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ γείνη ἡ συμφιλιώσις αὐτὴ ἐπὶ παρουσίᾳ μου.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Ἀστείξεσθε, Κύριε Γεωργαντᾶ· δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὸν συγχωρῶ; δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ ποτέ.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἄλλ' ἐξοχώτατε δι' ἀγάπην μου.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Δὲν ἤμπορῶ τίποτε νὰ σᾶς ἀρνηθῶ· εἰπέτε του νὰ καταβῆ.

(Ἐνῶ ὁ Γεωργαντᾶς εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τῆς θύρας, ὁ Σγαναρέλλος εἰσέρχεται διὰ τοῦ παραθύρου.)

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. εἰς τὸ παράθυρον. — Νὰ ὁ ἀδελφός σας, ὅστις σᾶς περιμένει ἐκεῖ κάτω, μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κάμῃ ὅτι θέλετε.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ εἰς τὸ παράθυρον. — Κύριε Γεωργαντᾶ, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν φέρετε ἐδῶ, σᾶς ἐξορκίζω νὰ τοῦ ζητήσω ἰδιαίτερος συγχώρησιν, διότι ἀναμφιβόλως θὰ μὲ ἐντροπιάσῃ καὶ θὰ μὲ ἐξουθενίσῃ ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου.

(Ὁ Γεωργαντᾶς ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του διὰ τῆς θύρας, καὶ ὁ Σγαναρέλλος διὰ τοῦ παραθύρου.)

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ναὶ δᾶ, ὑπάγω νὰ τοῦ εἰπῶ. . . . Κύριε, λέγει ὅτι ἐντρέπεται, καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ ἐμβῆτε, διὰ νὰ σᾶς ζητήσῃ συγχώρησιν ἰδιαίτερος. Ἴδου τὸ κλειδί· ἤμπορεῖτε νὰ εἰσέλθετε· σᾶς ἰκετεύω νὰ μὴν ἀποποιηθῆτε, καὶ νὰ μοῦ κάμετε αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Δὲν εἶναι τι τὸ ὁποῖον νὰ μὴ κάμω πρὸς τελείαν ἱκανοποίησίν σας. Θὰ ἀκούσετε μὲ ποῖον τρόπον θὰ τὸν μεταχειρισθῶ (εἰς τὸ παράθυρον). Ἄ! ἐδῶ εἶσαι ἀχρεῖε. — ἐξοχώτατε ἀδελφέ μου, σοῦ ζητῶ συγχώρησιν, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν εἶναι σφάλμα μου. — Ἄγγειον (pilier.) κραιπάλης, ὑπαγε, θὰ σὲ μάθω νὰ ἔρχεσαι νὰ λαμβάνῃς τὴν τὸλμην νὰ ἐνοχλῆς τὸν Κύριον Γεωργαντᾶ, καὶ νὰ τοῦ σπᾶς τὸ κεφάλι μὲ τὰς ἀνοησίας σου. — ἐξοχώτατε ἀδελφέ μου. . . . — Σιώπα, σὲ λέγω. — Δὲν θὰ σᾶς δυσαρεστ. . . . — Σιώπα ἀχρεῖε.

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Τί διάβολο ποῖος νομίζετε ὅτι εἶναι τῶρα εἰς τὴν οἰκίαν σας;

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Εἶναι ὁ ἰατρός καὶ ὁ Νάρκισσος ὁ ἀδελφός του· εἶχον μίαν διαφορὰν καὶ τὰ συμβιβάζουν.

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! δὲν εἶναι παρὰ ἓνας.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Μέθυσε, θὰ σὲ μάθω νὰ ζῆς. Πῶς χαμηλώνει τὰ μάτια! βλέπει καλῶς ὅτι ἔσφαλε, ὁ κατεργάρης. Ἄ! ὁ ὑποκριτής πῶς κάμνει τὸν ἅγιον (le bon apotrene.)!

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Κύριε, εἰπέτε του ὀλίγον πρὸς χάριν νὰ ἐβγάλῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸ παράθυρον.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Μάλιστα. . . ἐξοχώτατε σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐβγάλετε νὰ ἰδοῦμεν τὸν ἀδελφόν σας εἰς τὸ παράθυρον.

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ ἐκ τοῦ παραθύρου. — Εἶναι ἀνάξιος τῆς ὄψεως

τῶν τιμίῳ ἀνθρώπων, καὶ ἔπειτα δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω πλησίον μου.

ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ. — Κύριε, μὴ μοῦ ἀρνήσθε αὐτὴν τὴν χάριν, ἀφοῦ μοῦ ἐκάματε τόσας.

ΣΤΑΝΑΡΕΛΛΟΣ ἐκ τοῦ παροθύρου. — Τῇ ἀληθείᾳ, Κύριε Γεωργιαντᾶ, ἔχετε τοιαύτην δύναμιν εἰς ἐμὲ, ὥστε δὲν ἠμπορῶ τίποτε νὰ σᾶς ἀρνηθῶ. Ἔβγα νὰ σὲ ἰδοῦν ἀχρεῖς (ἀφοῦ γείνη ἀφαντος πρὸς στιγμὴν, ἐπατέρχεται φορῶν τὸ ἔνδυμα τοῦ ἰπυρέτου) Κύριε Γεωργιαντᾶ, σᾶς εἶμι ὑπόχρεως. (Γίνεται ἀφαντος πάλιν, καὶ ἐπατέρχεται ἀμέσως φορῶν τὸ ἔνδυμα τοῦ ἰατροῦ.) Λοιπόν! εἶδατε αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς κραιπάλης;

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν εἶναι παρὰ ἑνας καὶ διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, εἶπετέ του ὅτι μίαν στιγμὴν θέλετε νὰ τοὺς ἰδῆτε μαζῆ.

ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ. — Ἄλλὰ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ τὸν ἐβγάλετε νὰ σᾶς ἰδῶ μαζῆ καὶ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆτε ἐνώπιόν μου εἰς τὸ παράθυρον.

ΣΤΑΝΑΡΕΛΛΟΣ εἰς τὸ παράθυρον. — Εἶναι πράγμα τὸ ὁποῖον ἤθελα ἀρνηθῆ εἰς κάθε ἄλλον, παρὰ εἰς σᾶς. Ἄλλὰ διὰ νὰ σᾶς δείξω ὅτι τὰ πάντα θέλω νὰ κάμω δι' ἀγάπην σας, τὸ ἀποφασίζω μὲ πολλὴν δυσκολίαν καὶ θέλω προηγουμένως νὰ σᾶς ζητήσῃ συγχώρησιν δι' ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις τὰς ὁποίας σᾶς ἔδωκε. — Μάλιστα, Κύριε Γεωργιαντᾶ, σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, διότι τόσον σᾶς ἐβάρυνα, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι, ἀδελφέ μου, ἐπιπαρουσία τοῦ Κυρίου Γεωργιαντᾶ, ὅστις εἶναι ἐδῶ, νὰ φέρωμαι τόσον καλὰ εἰς τὸ ἐξῆς, ὥστε νὰ μὴν ἔχετε αἰτίαν παραπόνου, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ συλλογίζεσθε πλέον τί συνέβη.

(Ἐναγκαλίζεται τὸν πῖλόν του καὶ τὸ περιλαίμιόν του τὰ ὁποῖα ἔθεσεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκωνός του.)

ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ. — Αἱ λοιπόν! δὲν εἶναι καὶ οἱ δύο;

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, εἶναι μάγος.

ΣΤΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. Ἐξερρόμενος τῆς οἰκίας ὡς ἰατρός. — Κύριε, ἰδοὺ τὸ κλειδίον τῆς οἰκίας σας καὶ σᾶς τὸ ἀποδίδω. Δὲν

ἠθέλησα αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος νὰ καταβῆ μαζῆ μου, διότι μοῦ κάμνει αἰσχος. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἰδοῦν μαζῆ μου εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἔχω μίαν ὑπόληψιν. Πηγαίνετε νὰ τὸν ἐβγάλετε, ὅταν θέλετε. Σᾶς ἀποχαιρετῶ καὶ εἴμι δοῦλός σας κλπ.

(Προσπιεῖται ὅτι ἀπέρχεται, καὶ ἀφοῦ ἀπέθεσε χαμαὶ τὸ φόρημά του, εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ παραθύρου.)

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ ἐλευθερώσω αὐτὸ τὸ πτωχὸ παιδί. Ἀλήθεια καὶ ἂν τὸ ἐσυγχώρησε, ὄχι καὶ χωρὶς νὰ τὸ κακομεταχειρισθῆ.

(Ἐξέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Σγαναρέλλου φοροῦντος τὸ ἔνδυμα τοῦ ὑπηρέτου.)

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνοχλησιν τὴν ὁποίαν ἐλάβετε, καὶ τὴν καλοσύνην τὴν ὁποίαν εἶχετε, καὶ θὰ σᾶς ἦμαι διὰ θείου ὑπόχρεως.

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ. — Ποῦ νομίζεται νὰ ἦναι τώρα ὁ ἱατρός;

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — Ἐφυγε.

ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΟΣ, ἔστις ἐπῆρεν ἀπὸ γῆς τὸ φόρημα τοῦ Σγαναρέλλου. — Τὸν κρατῶ εἰς τὴν μασχάλη μου, αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ἦτον ὁποῦ ἔκαμνε τὸν ἱατρὸν, καὶ σᾶς ἀπατοῦσε. Καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς σᾶς ἀπατᾷ καὶ παίζει τὴν κωμωδίαν εἰς τὸ σπίτι σας, ὁ Βαλέριος καὶ ἡ κόρη σας εἶναι μαζῆ, καὶ πηγαίνουν κατὰ διαβόλου.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. — ὦ! τί δυστυχία μου! ἀλλὰ θὰ σὲ κρεμάσω κατεργάρη, μπιρπάντη!

ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ. — Κύριε, καὶ τί θὰ καταλάβετε νὰ μὲ κρεμάσετε; Ἀκούσατε ἓνα λόγον σᾶς παρακαλῶ· ἀλήθεια, ὅτι δι' ἐφευρέσεώς μου, ὁ ἀφέντης μου εἶναι μαζῆ μὲ τὴν κόρη σας. Ἀλλὰ ἂν ὑπηρέτησα τὸν ἀφέντην μου, δὲν σᾶς ἔκαμα καὶ ζημίαν. Εἶναι γαμβρὸς ἀρκετὰ καλὸς δι' αὐτὴν, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ γένος εἶναι, καὶ κατάστασι ἔχει. Ἀκούστε μου, μὴν κάμνετε διόλου ταραχὴ, διότι θὰ ἐκτεθῆτε, καὶ στείλετε κατὰ διαβόλου αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον μὲ τὸν Τρυπάνη. Ἀλλὰ νὰ οἱ ἐρασταὶ μας,

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄.— ΒΑΛΕΡΙΟΣ, ΛΟΥΚΙΛΛΑ, ΓΕΩΡ-
ΓΑΝΤΑΣ, ΣΓΑΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.— 'Ριπτόμεθα εἰς τοὺς πόδας σας.

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ.— Σὰς συγχωρῶ· καὶ κατ' εὐτυχίαν ἀπατήθην
ἀπὸ τὸν Σγαναρέλλον, καὶ κάμνω τοιοῦτον ἀξιόλογον γαμβρόν.
Πᾶμε ὅλοι νὰ κάμωμεν τοὺς γάμους, καὶ νὰ πιοῦμε εἰς ὑγείαν
τῆς συντροφιάς 1.

¹ Αἱ παροῦσαι κωμωδίαὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Μολιέρου
καὶ εἶναι τρόπον τινὰ ἀτελῆ δοκίμια· ἰδίως ἡ Ζηλοτυπία τοῦ Μουντζούρη εἶ-
ναι αὐτὸς ὁ Γεώργιος Δανδίνος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΠΤΑΜΕΝΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000168507